Valentin Petculescu 65

(Grigore Constantinescu – 22 martie 2012)

Din punctul de vedere al dispozițiilor legale, care marchează drept limită de vârstă a activității didactice universitare împlinirea a 65 de ani de viață, aniversarea lui Valentin Petculescu se justifică drept un eveniment oficial. Ca potențial creator, nu poate fi vorba de un astfel de hotar temporal, ceea ce s-a dovedit cu prisosință în concertul la care artistul și-a invitat prietenii și colegii, ca oaspeți în Salonul de muzică al Muzeului Național „George Enerscu".

Un prim argument era desfășurătorul reperelor componistice, oferind lucrări cu varii repere, pornind din anii de tinerețe, urmând cu împliniri succesive până la orgoliul discret al maturității actuale. Numele lui Valentin Petculescu își află focalizările în diversele incitații spre componistică, dar și spre poezie, dramaturgie, literatură și publicistică. Interesantă selecție acum, în acest concert de apoape două ceasuri, cu prezențe din toate orientările, comentate de însuși autorul, cu amuzament și detașare fată de timpul ce trece, luând cu el reușitele și proiectele împlinite, dar adăugând firesc perspective dorite.

Există în toate aspectele „caleidoscopului Petculescu" plăcerea culorii de expresie, a nuanței în comunicare și balansului între umor și melancolie, între intervalică, ritm și melodie. Compozitorul, cum am văzut-o acum, apropie cuvântul de sunet și ideea de atmosferă, fie că este vorba de **Grădini pentru soprană și pian**, versuri de Daniel Turcea, cu modulații subtile ale glasului, sau **Balada nunții**, pentru soprană din **Epifaniile** inspirate de același poet, indicând cunoașteri bizantine, derulări vocale abile, dăruite de sopranele Stanca-Maria și Bianca Manoleanu, acompaniate de Remus Manoleanu. Surprinzătoare și dialogurile pian-recitator propuse în ipostaze paralele de Valentin Petculescu în **5 cântece de iarnă pentru pian**, cu replici rostite de Veronica Anghelescu și Remus Manoleanu. Mult depărtată de o asemenea lume, **Prună arsă-vai-și-amar** aduce în teatrul muzical al Biancăi Manoleanu versurile de haz ale lui Mircea Dinescu, alternate cu cele două sonete pe versuri de Ilie Comănița, pagini de muzică recent create, cu o aură de romantism îngrijorat. Spuneam tinerețe, iar muzica de pian din **Sonatina a II-a** și **Suita pentru pian** se potrivesc cu vârsta și disponibilitatea interpretului Roman Manoleanu.

Trecând de la un moment la celălalt, am desprins și altă dimensiune a acestui **Protret Valentin Petculescu 65**, cum ne anunța afișul. Căci muzica acestei întâlniri și-a aflat realizatorii în „careul de ași" al familiei Manoleanu, cei doi Părinți și cei doi Copii. Patru muzicieni fericiți, sărbătorind un compozitor, iată o seară memorabilă despre care vom mai vorbi multă vreme.